

Historia pewnej przyjaźni

Jan Paweł II i ojciec Werenfried

Prawie 40 lat trwała wzruszająca przyjaźń między wielkim Papieżem Polakiem a tym, który nieustrudzenie pomagał potrzebującemu Kościołowi na całym świecie. Zazwyczaj niełatwo określić, kiedy znajomość przeradza się w przyjaźń. W przypadku obu tych wybitnych osobowości Kościoła powszechnego nastąpiło to prawdopodobnie w czasach „zimnej wojny”, podczas spektakularnej budowy kościoła w Nowej Hucie pod Krakowem, wzniesionego w latach **1967-1977** przy współudziale Pomocy Kościołowi w Potrzebie. Kardynał Karol Wojtyła był wówczas arcybiskupem Krakowa, ojciec Werenfried zaś za zaangażowaniem zabiegał u darczyńców o wsparcie tego niezwykle trudnego projektu. W jednym z biuletynów organizacji określił budowę kościoła w Nowej Hucie – miasto według pierwotnych założeń miało być bastionem ateizmu – mianem „jednego z najśmielszych przedsięwzięć, jakie kiedykolwiek zrealizowano w którymś z krajów komunistycznych”.

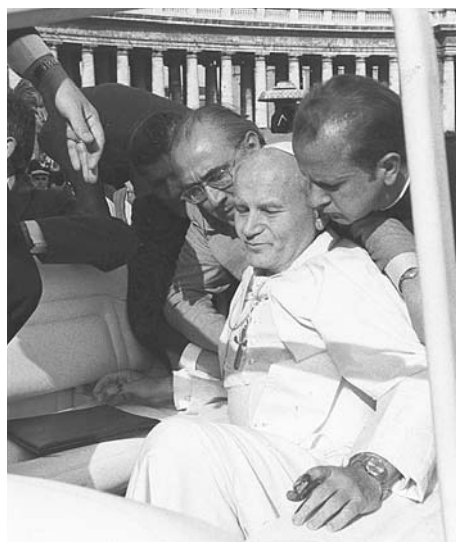
Dzięki współpracy w realizacji tego projektu „Ojciec Słonina” mógł powiedzieć w dzień po konklawe **16 października 1978 r.** o nowo wybranym papieżu: „Znam go dobrze... Jest znany jako bojownik o sprawiedliwość społeczną. W swym oporze przeciw uciskowi i niesprawiedliwości zarówno ze strony rządów komunistycznych, jak i kapitalistycznych był zawsze bardzo odważny i jednoznaczny”. Za list gratulacyjny przesłany przez ojca Werenfrieda, w którym zapewniał on Ojca Świętego o jedności w wierze, modlitwie oraz działaniu i „oddawał całe nasze Dzieło... w bratnią służbę cierpiącemu Kościołowi”, Jan Paweł II dziękował mu listownie **6 listopada 1978 r.**: „Przy tej okazji chciałem podziękować Tobie, Ojcze, jak również Twym współpracownikom za Waszą działalność charytatywną. Dziękuję wszystkim dobroczyńcom, którzy dali tak wyraźny dowód swej chrześcijańskiej miłości i solidarności”.

W **marcu 1980 r.** ojciec Werenfried pisał w biuletynie: „Jan Paweł II jest

W roku 1999 Jan Paweł II podarował ojcu Werenfriedowi obraz Matki Boskiej Częstochowskiej

przyjacielem naszego Dzieła... Znamy go jako człowieka odważnego, pełnego niezachwianej wiary oraz dziecięcej miłości do Matki Bożej. Niech Bóg Go wspomůže, by mógł przemieniać Zmartwychwstanie Chrystusa w zmartwychwstanie Kościoła, a ten pojął na nowo, że jego jedynym zadaniem jest naśladowanie Chrystusa”.

Zdjęcie z 13 maja 1981 r., które wstrząsnęło całym światem

Głęboko wstrząśnięty „niepojętym i bluźnierczym zamachem na Ojca Świętego”, ojciec Werenfried wezwał **15 maja 1981 r.** do „nieustannej modlitwy oraz błagania o to, by Bóg dał Głowie Kościoła katolickiego na ziemi rychłe i zupełne wyzdrowienie”.

W tym samym roku w Rzymie odbyło się zgromadzenie generalne Stowarzyszenia. **16 listopada 1981 r.** jego uczestnicy zostali przyjęci przez Papieża. W przemówieniu powitalnym ojciec Werenfried wyraził szczególnie szacunek dla Ojca Świętego. Jan Paweł II odpowiedział: „Włączyliście się w sposób prawdziwie wzruszający, a zarazem skuteczny, w dwutysiącletnią historię chrześcijańskiej miłości bliźniego, co trafnie wyraża się w nazwie Waszej organizacji: «Pomoc Kościołowi w Potrzebie». Zwracam się do drogiego ojca Werenfrieda van Straaten, by wyrazić mu moją wdzięczność, również w imieniu licznych biskupów, tysiący księży, zakonników, siostr, seminarzystów oraz milionów wiernych. Wam wszystkim, gorliwi pracownicy tego pięknego Dzieła kościelnej solidarności, chciałbym na nowo dodać

„Trzech papieży” – ojciec Werenfried i opat generalny zakonu premonstratensów z Ojcem Świętym

otuchy, udzielając Wam mojego specjalnego apostolskiego błogosławieństwa”.

6 listopada 1987 r. – z okazji kolejnego zgromadzenia generalnego – ojciec Werenfried wręczył Ojcu Świętemu plakietkę „Ojciec Słonina”. Powiedział wówczas: „Bóg powierzył nasze Dzieło papieżom. Wciąż roztaczają oni nad nami parasol ochronny...”. W swoim przemówieniu Papież podkreślił zasługi założyciela oraz jego Dzieła: „Któż będzie kiedykolwiek w stanie ocenić trud powołania do życia oraz budowy struktur takiego Dzieła oraz ogrom wielkoduszości płynącej z Zachodu Europy i zza oceanu, by łagodzić niedolę chrześcijan”.

Jana Pawła II i ojca Werenfrieda łączyło także duże poczucie humoru, które uwidoczniło się m.in. w czasie ich spotkania **3 grudnia 1991 r.** Podczas Synodu Biskupów Europy w Rzymie ojciec Werenfried i opat generalny zakonu norbertanów gościli na obiedzie u Ojca Świętego. Mając na myśli podobieństwo strojów, Ojciec Święty powiedział podczas wspólnych zdjęć: „Cóż to będą mówić o tych trzech papieżach?”. W wykładzie poświęconym działalności Pomocy Kościołowi w Potrzebie na rzecz Europy Środkowej i Wschodniej oraz nowej ewangelizacji ojciec Werenfried powiedział, nawiązując do swego znanego motta „Bóg jest lepszy, niż myślimy”: „Biskupi są także lepsi, niż myślimy”, co, jak zauważył, „nawet u kardynałów oraz Jego Świątobliwości, na których twarzach rysuje się zwykle duża

powaga, wywołało serdeczny śmiech i gorący aplauz”.

Począwszy od 1981 roku podczas prywatnych audiencji u Papieża ojciec Werenfried prosił o zwolnienie go z obowiązków kierowania Dziełem. Odpowiedź Ojca Świętego była zawsze równie życzliwa, co zdecydowana: „Musisz kontynuować swą misję jeszcze przez 10 lat – a być może i dłużej”.

Podczas innego spośród wielu spotkań osobistych „Ojciec Słonina” otrzymał w roku **1992** papieskie błogosławieństwo dla akcji pomocy Cerkwi prawosławnej w Rosji. **10 października 1993 r.** podczas zgromadzenia generalnego w Rzymie ojciec Werenfried znów mówił do Papieża: „Przybyliśmy tutaj, by dać świadectwo naszej miłości oraz podziękować Waszej Świątobliwości za życzliwość i wsparcie, których tak często dane nam było doświadczać. Przybyliśmy, aby obiecać, że my wszyscy tutaj obecni, a także 700.000 dobroczyńców naszego Dzieła, modlących się i składających ofiary, chcemy pozostać wiernymi dziećmi Waszej Świątobliwości”.

Jesienią roku 1994 założyciel Dzieła ciężko zachorował i sporządził swój testament. Zatraskany Ojciec Święty przekazał za pośrednictwem arcybiskupa Re wyrazy swej przyjaźni oraz życzenia szybkiego powrotu do zdrowia: „Wraz z najlepszymi pozdrowieniami i błogosławieństwem Ojciec Święty zapewnia Cię, Ojciec, o nierozzerwalnej łączności duchowej.

Niech Chrystus, umocnienie dla chorych, który poprzez swe cierpienie obdarzył ludzi zbawieniem i życiem, będzie dla Ciebie, Ojciec, w tej próbie źródłem mocy i nadziei...”. Po kilku miesiącach ojciec Werenfried wyzdrowiał na tyle, by móc w dalszym ciągu aktywnie wspierać pracę organizacji modlitwą i radą.

8 października 1999 r. „Ojciec Słonina” został przyjęty przez Jana Pawła II wraz z nowo wybranym kierownictwem Pomocy Kościołowi w Potrzebie. Ojciec Werenfried zapewnił, że „każde życzenie Papieża jest dla nas rozkazem”. Takie słowa znajdują się też w jego testamencie.

W Roku Jubileuszowym 2000 założyciel Pomocy Kościołowi w Potrzebie przewodniczył, mimo złego stanu zdrowia, pielgrzymce Stowarzyszenia do Rzymu. Tutaj obchodził on także 60. rocznicę przyjęcia święceń kapłańskich. Podczas Mszy świętej w Bazylice św. Piotra **4 maja 2000 r.** papieskie pozdrowienie odczytał odpowiedzialny za kontakty z organizacją kardynał Castrillón. **13 maja** tegoż roku ojciec Werenfried koncelebrował wraz z Papieżem Mszę świętą w Fatimie.

27 kwietnia 2002 r. doszło do ostatniego spotkania ojca Werenfrieda z Janem Pawłem II w Rzymie. Wspólnie z nim i wszystkimi asystentami kościelnymi Pomocy Kościołowi w Potrzebie Ojciec Święty koncelebrował Mszę świętą w swej prywatnej kaplicy. Następnie przekazał ojcu Werenfriedowi dwa osobiste podarunki – swój paschał oraz wizerunek Matki Boskiej Częstochowskiej.

1 lutego 2003 r. Ojciec Święty wyrażając żal z powodu śmierci ojca Werenfrieda, określił Go mianem „wybitnego apostoła miłości bliźniego”. Przypomniał „z wdzięcznością o Jego przykładnej gorliwości apostołskiej zgodnie z nauką i dziedzictwem św. Norberta, jak również o Jego niestrudżonym dążeniu modlitwą i czynem, by poświęcić swe talenty w służbie jedności chrześcijan”.

Wzruszająca historia tej przyjaźni napędza nas dumą i wdzięcznością; stanowi także wielkie dziedzictwo naszej organizacji Pomoc Kościołowi w Potrzebie.

Marek Żurowski

